

Як Весна Зиму зборола

Російська народна казка

Жила собі в одному селі дівчинка Марічка. Сиділа вона під вікном із березовим веретеном, пряла льонок і примовляла:

— Коли Весна прийде, коли талиця вдариться та з гір сніги скотяться, а по лужках розіллється вода, напечу тоді я куликів та жайворонків і з подругами Весну піду стрічати, у село на гостину кликати-закликати.

Чекає Марічка на Весну теплу, добру, а тієї не видно, не чути. Зима ж то не йде, усе морози кує; надокучила вона всім, холодна, студена, руки, ноги поморозила, холоду-стужі напустила. Що ж його робити? От лихо!

Надумала Марічка йти Весну шукати. Зібралася й пішла. Прийшла вона в поле, сіла на пагорбку й кличе Сонце:

Сонечко, Сонечко,
Червоне відеречко,
Виглянь із-за гори,
Виглянь до весняної пори!

Виглянуло Сонце з-за гори, Марічка й питає:

— Чи бачило ти, Сонечко, красну Весну, чи зустріло свою сестру?

Сонце говорить:

— Не зустріло я Весну, а бачило стару Зиму. Бачило, як вона, люта, від Весни бігла, від красної втікала, у торбині холоднечу несла, холод на землю трясла. Сама зашпортнулася, під гору скотилася. І ось у ваших краях пристоялася, не хоче йти. А Весна про те й не знає. Іди, красна дівце, за мною, як побачиш перед собою ліс зелений увесь, там і шукай Весну. Клич її у свої краї.

Пішла Марічка шукати Весну. Куди Сонце котиться по синьому небу, туди й вона йде. Довго йшла. Раптом постав перед нею ліс зелений увесь. Ходила-ходила Марічка лісом, геть заблукала. Лісові комарики їй плічка покусали, сучки-гачки боки проштрикнули, солов'ї вуха проспівали, дощові краплі голову змочили. Щойно присіла Марічка на пеньок відпочити, аж бачить — летить лебідь білий, примітливий, знизу крила срібні, зверху — позолочені. Летить і розпускає по землі пух та пір'я для всілякого зілля. Той лебідь був — Весна. Випускає Весна по луках траву шовкову, розстеляє росу перлинну, заливає дрібні струмки у швидкі річки. Стала тоді Марічка Весну кликати-закликати, розповідати:

— Ой, Весно-Весно, добра матінко! Ти йди в наші краї, прожени Зиму люту. Стара Зима не йде, усе морози кує, холоду-стужі напускає.

Почула Весна Маріччин голос. Узяла золоті ключі й пішла замикати Зиму люту.

А Зима не йде, морози кує та посилає їх поперед Весни заслони збити, замети намести. А Весна летить, де крилом срібним махне — там і заслін змете, іншим махне — і замети тануть. Отож морози від Весни й біжать. Розлютилася Зима, посилає Заметіль та Хуртовину вишмагати Весні очі. А Весна махнула золотим крилом, тут і Сонечко визирнуло,

